

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 20. aug. 2010.

Pride 2010: For en antiracistisk seksualpolitisk kamp

Når folk i morgen danser gennem København, vil man næppe kunne genkende den tradition, Priden faktisk udspringer af. Nemlig optøjerne i USA – The Stonewall Riots – i 1969, hvor transkønnede, lesbiske, bøsser, biseksuelle og queers af alle slags slog tilbage mod politiet, der i årevis havde chikaneret ikke-heteroseksuelle og andre 'afvigere' i klub og barmiljøet.

Gadekampene under The Stonewall Riots var blandt de begivenheder, der affødte en mere aktivistisk orienteret køns- og seksualpolitisk bevægelse i Europa og Nordamerika – herunder det, vi i dag kender som Pride-parader, der afholdes i de fleste storbyer verden over.

Det var ikke mindst fattige, sorte og trans'er, der stod forrest i kampen mod den heterosexistiske, racistiske amerikanske stats ordensmagt i 1969.

Den politiske tradition, og de alliancer, som her blev opbygget, kan være svære at få øje på – men er vigtige at huske på – midt i al konfettien, og pløret af populistiske, hykleriske tilkendegivelser om 'homotolerance' fra højreorienterede, værditraditionalt og racistiske kræfter under Priden anno 2010.

Prideparaderne har siden Stonewall fået meget forskellige udtryk og omfang forskellige steder i verden. Nogle steder er de ulovlige og bliver mødt med fysisk vold fra staten og andre reaktionære kræfter, andre steder er de ligefrem støttet økonomisk og politisk af bystyret, af erhvervslivet og af politiske partier. Som i København.

Her har Priden gennem de sidste ti-femten år bevæget sig fra at være en politisk manifestation til at lade sig bestikke af kommercielle interesser, og af hyklerisk opbakning fra bl.a. politiske partier, der ikke til daglig kæmper for homo-, bi- og transrettigheder, men én gang om året gerne vil pynte sig lidt med tolerance- og mangfoldigheds-palietter. De seneste år har Pridearrangørerne tilmed fundet det opportunt at kalde Priden 'apolitisk' – det er bare en fest, og en fest som 'alle' kan deltage i.

Men det, der bliver skjult i den 'apolitiske' logik, er, at det er konsensus, man opretholder. Når Priden f.eks. ikke vil vedkende sig sin politiske beskaffenhed, ikke vil erkende, at alle handlinger spiller sammen med de økonomiske, sociale og politiske strukturer i samfundet – så kommer man til at spille de herskendes spil.

Især de sidste ti år har dette spil i stigende grad været farvet af racisme – og af en klassekamp anført, ikke af arbejderbevægelsen, men af kapitalistklassen og dens neoliberale og neokonservative ideologer.

Den racisme, som legitimerer, at bestemte grupper holdes ude af arbejdsmarkedet, eller kun tilbydes de lavest betalte jobs med de dårligste arbejdsvilkår, den racisme som legitimerer, at tidligere kolonimagter som Danmark, USA og Storbritannien igen kan drage på 'civiliseringsmissioner' med våben, økonomisk udbytning og herremandsmentalitet, den racisme, som gør det bredt accepteret, at nogle mennesker kan deporteres med magt fra den danske stats territorium og sendes ned til et land, hærget af en krig, som Danmark har været med til at starte – den racisme har altid været, men er i disse år særligt stærkt farvet af køn og seksualitet.

Siden 11. september 2001 er homofobere og sexister fra både venstre og højre væltet ud af skabene som de rankeste homovenner og kvindefrigerere. Når det er sket, er det ikke fordi, de pludselig har fundet interesse for kampen mod heterosexisme og patriarkat. Men fordi 'tolerance' over for ikke-heteroseksuelle og 'ligestilling' er blevet indarbejdet i logikken om "det frie, demokratiske og liberale Vesten" mod "den feudale, anti-demokratiske og middelalderlige 'muslimske' verden".

Det dumme, feminister og ikke-heteroseksuelle kan gøre, er at hoppe på den limpind, og understøtte fortællingen om, at kvindeundertrykkelse og homofobi er noget særligt "muslimsk" eller noget "indvandrere" skal aflære sig, hvis de vil have lov at være i Danmark.

Heterosexisme, homo-, bi- og transfobi er – ligesom racisme – noget, der grundlæggende former og farver det klassesamfund, vi alle lever i, i Danmark såvel som i Iran. Disse former for undertrykkelse og hierarkisering kan komme i skikkelse af en fyreseddel, et uinviteret rap i røven, en bashing i parken, et afslag på opholdstilladelse, en dødsstraf, en vittighed eller deportationer. Men de er ikke desto mindre udtryk for det samme, nemlig de logikker, der opretholder den globale politiske økonomi, hvor nogle lande dominerer over og lukrerer på andre, og nogle sociale grupper og samfundsklasser udbytter og undertrykker andre.

En radikal seksualpolitik kan ikke tænkes uafhængigt af kampen mod racisme, imperialisme og kapitalisme. Og Enhedslisten bør sammen med andre venstrefløjskammerater gå forrest i at sammentænke disse kampe, i at udvikle strategier og aktioner i samarbejde med andre seksualpolitiske, antiracistiske og antiimperialistiske grupperinger på venstrefløjen.

At forsøge at genpolitisere og radikaliserer Pride-traditionen kan være én måde at gøre det på – men det kan under alle omstændigheder ikke stå alene.

Og som parolen ofte har lydt i forbindelse med Kvindernes Internationale Kampdag, den 8. marts, er hver dag en kampdag.

Det er på høje tid at intensivere politikudviklingen og opbygge konkrete alliancer i kampen mod racisme, imperialisme og heterosexisme.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap-fi.dk